

अवतार
เกิดใหม่เป็น
สาวใช้ของนางร้าย

พันพพ

เมื่อดาวสภาปากแจ้วต้องกลายเป็นสาวใช้ของนางร้าย
เส้นเรื่องในนิยายก็อลหม่านวุ่นวายเปลี่ยนไปหมด

บทนำ

จาก สส. สู้สาวไว้

ดาวสภาพากแจ้ว เปรี๊ยวตินสมชื่อเปรี๊ยว...นั่นคือสมญา
นามที่ใครๆ พากันมอบให้ ‘ปารวตี’ ตัวจิ๊ดสุดเพี้ยวประจำฝ่าย
นิติบัญญัติ คนรักมีเป็นร้อย คนเกลียดก็มีไม่น้อย เพราะผลการเลือก-
ตั้งชี้ขาด คะแนนนำลิบลัว คว่าตระกูลทรงอิทธิพลในพื้นที่ ดำรง
ตำแหน่งผู้แทนราษฎรมาจวนจะสามปี หญิงสาวมาดมั่นว่าตนทำ
หน้าที่อันทรงเกียรตินั้นอย่างแข็งขัน มีรอยยิ้มของพี่น้องประชาชน
เป็นรางวัล คำอวยพรมากมายส่งตรงมาถึงหู

ทว่าสถานการณ์ที่ดำเนินอยู่ ณ ขณะนี้ละ มีคนร้ายมนตร์
สาปแช่งเธอหรือไร โมงยามหนึ่งเมื่อสี่มตาตื่นเชกทุกวัน จู่ๆ บรรยากาศ
รอบข้างก็เปลี่ยนผัน คอนโดหรูย่านทองหล่อกลายเป็นห้องพักคับแคบ
แวนแวกปารวตีคิดว่าฝันไป แวนต่อมาเธอร้องกรีด เมื่อพบว่าเรือนร่าง
สะอิดสะเอ้ง เตี้ยลงกว่าเดิมมากโข แม้จะถูกเรียกด้วยชื่อเดียวกัน
แต่ใบหน้ากลมมนในกระจกดันเป็นเปรี๊ยวที่เธอไม่รู้จัก

กว่าจะตระหนักได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับตนเอง ปารวตีต้องจับต้น

ชนปลายอยู่พักใหญ่ พอเริ่มแน่ใจว่าผู้คนที่รายล้อมรอบกายคือ ตัวละครจากนิยายโรแมนซ์เรื่อง *ตุลาการยอดรัก* นักการเมืองสาว ก็ชนลูกเกรียว พริ้งเพริดกับเหตุมหัศจรรย์ที่กำลังประสบ นี่เธอ ทะลุมิติมาอยู่ต่างโลกใช่ไหม...

แล้วเป็นใครไม่เป็น ดันมาเป็นสาวใช้ของนางร้าย ปลายทาง ก็คงไม่จำเป็นต้องตาย โดนเจ้านายฆ่าปิดปาก

เพื่อหลีกเลี่ยงจุดจบน่าอนาถ ปารวดีต้องหัวหมุนวนวายนว

ไหนจะเกลี้ยกล่อมตัวอิจฉา ‘คุณหนูชา เขาไม่รักก็ปล่อยเขา ไปเถอะคะ ผู้ชายมีเยอะเยอะ!’

ไหนจะต้องยุ่งแยงนางเอก ‘นี่ก็ยอมให้เขาจิกหัวตบอยู่ได้ มือไม้ มีไว้ทำไมคะ!’

แล้วยังต้องสั่งสอนพระรองหลายใจ ‘จะชอบใครก็ไม่ว่าเหวอ กะ แต่ช่วยเหลือกับคุณหนูของฉัน ถอนหมั้นให้เรียบร้อยก่อนได้ไหม!’

ที่หนักหนาที่สุดคือ ต้องคอยต่อกรกับ ‘มเหศวร’ ผู้พิพากษา ปีศาจ!

ไฉนมองนี้ต่างหากร้ายกว่าใคร ภายนอกวางตนเป็นบุรุษผู้ทรง ธรรม ภายในซุกซ่อนความโหดชั่ว จ้องจะถึงเนื้อถึงตัว ลวนลาม นางเอก

ใช่...ตามบริบทแล้วมันควรจะเป็นเช่นนั้น แต่ด้วยกลไกกัน ไหงกลายเป็นฉันที่ได้ัวเนียบกับ...

“ท่านเหม! มีสติหน่อยคะท่าน!”

หาต้องยอมจำนนครั้นคร้ามไม่ ปารวดีจ้องเขม็ง เงื้อมือตบ ใบหน้าคมคายด้วยเชื้อสายพราหมณ์แห่งดินแดนภารตะ

“นี่เปรี้ยวเองคะ เปรี้ยวเอง!”

เปิดไฟสว่างโร่ให้มเหศวรประจักษ์แจ้งว่าเขาทะเยอโลมผิดคน

ช่วยແກ່ตามองสัณนิทว่าเธอคือสาวใช้ที่เขารังเกียจเดียดฉันท์

“ไม่...ไม่เปรี้ยวเลย เธอหวานมาก”

เสียงเขาแตกพราเอ้อลั่นด้วยความใคร่ ไม่เหลือเค้าของมเหศวรคนเดิม

สองเดือนที่ปารวดีทะเลลุมิตีมาอยู่ในโลกของนิยาย มีจังหวะได้พบพานกันเมื่อไหร่ ตลุมการหนุ่มมักจะปรายตามองเธออย่างเหยียดหยาม พยายามสร้างระยะห่างระหว่างกัน ไม่ประสงค์จะขึ้นชื่อว่า เป็นสมภารกินไกวัด ดูออกว่าสาวสืบแปดอยากเลื่อนขั้น หมายมันถึงการเป็นคุณนายผู้พิพากษา

ทว่ามันก็ช่างยากเหลือเกินที่เปรี้ยวเวอร์ชันต้นฉบับจะต้องตาเขา เจ้าหล่อนเอาแต่กลั่นแกล้งนางเอกตามบัญญัติของคุณหนูตัวจิ๋ว คอยจะหาเรื่องใส่ร้ายนางเอกอยู่เป็นนิตย ก่อนที่ชีวิตรันทตของนางเอกจะถึงคราวพลิกผัน ตลุมการหนุ่มยอมกลืนน้ำลายตัวเอง ทั้งคู่มีคำคืนเสน่หาร่วมกัน แม้อุปสรรคนานัปการจะถาโถมขัดขวาง ทว่าความรักของพวกเขาก็เอาชนะทุกอย่าง สุดท้ายก็สมหวังเคียงข้าง จดทะเบียนออกหย่า มเหศวรเชิดชู ‘เด็กสาว’ ในฐานะภรรยา นั้นเป็นตอนจบที่ผู้อ่านพึงปรารถนา หนึ่งในคนเหล่านั้นคือน้องผู้ช่วย สส.

เจ้าหล่อนยิ้มเคลิ้มเงินม้วน ละเมอเพื่อพจนปารวดีอดอยาก รู้ไม่ได้ ยืมมาอ่านด้วยความสงสัย ก่อนจะต้องอึดอัดคับใจ นอกจากจะไม่ฟินแล้ว ปารวดียังอยากทุบหัวมเหศวรอยู่เป็นระยะๆ

กว่าจะรู้ตัวว่ารักนางเอกขนาดไหน ไฉนหมอนี้เคยเสนอให้นางเอกเป็นเมียเก็บ บีบให้ยายหนูแถมข้อไร้ทางเลือก ต้องพึ่งพาเพียงเขา เท่าที่ปารวดีจำได้ ชีวิตสมรสของทั้งคู่คือคุกกี้ นีเอง

มเหศวรก็กั๊กนางเอกด้วยไฟพิศวาส ห่างเหินไม่ได้ ย้ายไป

ประจำการจังหวัดไหน ก็ต้องกระเตงเมียไปด้วย อีกทั้งยังโรคจิต บ้ากาม สั่งให้เมียเปล่าเปลือยล่อนจ้อน แก้วาคอยทำอยู่ในบ้านพัก

หากอยากช่วยนางเอกให้หลุดพ้นจากเงื้อมมือมาร มีทางเดียว เท่านั้นคือต้องกำจัดจุดเริ่มต้น ระวังไม่ให้เกิดเหตุพรากพรหมจรรย์

ว่าแต่วันไหนกันนะ ที่คนสวยจะตกไปอยู่ในอ้อมกอดซาตาน ตามไทม์ไลน์ของเรื่องแล้ว ดูเหมือนว่าจะเป็น...

เย้ย! วันนี้หรือเปล่าวะ!

“ไปก่อนนะคะท่าน”

“ไปไหน”

“ไปที่ชอบที่ชอบมั้งคะ ท่านไม่ต้องสนหรอกค่ะ”

“แล้วที่ชอบของเธอไม่ใช่ที่นี้เหรอ”

ตุลาการหนุ่มแฉะยิ้มยอกล่อลวง ดูเคลงก้นกลายๆ ปารวดี เห็นแล้วก็หมั่นไส้สัก ไม่ปฏิเสธหรอกว่าเบรียวเวอร์ชันต้นฉบับนะ หลงใหลมเหศวรมาก อยากเข้าห้องเขาเสียเต็มประดา ทว่าเบรียว คนนี้แค่กำลังทำหน้าที่ของสาวใช้ เห็นเจ้านายโซซัดโซเซเข้าบ้าน ‘วิษณุเวท’ เราหรือก็นึกว่าป่วยไข้

“จะบอกว่าตอนนี้ไม่ชอบแล้วจ้ะน่ะหรือ”

“ค่ะ ตอนนี้ไม่ชอบแล้วคะท่าน”

จะห้องหับหรือตัวเขา ปารวดีไม่เอาด้วยทั้งนั้น เธอหมุนตัว ถอยห่าง ก่อนจะยืนดูบ๊วตัวสันหลังเพราะเขาตามมาประชิด ศีรษะ เธอปะทะกับอกกว้าง

“ท่าน...ทำอะไรของ...”

ถูกเขาจุมพิตทันทีที่หันกลับไปเผชิญหน้า ปารวดีเบิกตาโพลง เมื่อรสชาติแห่งคาราโลกีย์อบอวลทั่วทั้งปาก ลิ่นร้อนฉ่ำทำเธอหัว ขาวโพลน ลั่นสะท้านอยู่ชั่วขณะ ทว่าก็ยังเหลือสติพอจะประทุ้ง

ดินฟ้า

ฉันนะ...ฉันแค่อยากเปลี่ยนเส้นเรื่องในนิยาย ไม่ได้อยากเป็น
เมียเขาแทนใครสักหน่อย!

1

ไก่แก้วหวั่น

นับแต่ตกบันไดหัวฟาดพื้นเมื่อสองเดือนก่อน ลูกขุนพลอยพยักประจำตัวหลานสาวก็ผิดแผกไปจากเดิมชนิดที่ว่าหน้ามือเป็นหลังเท้า มเหศวรรู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว หลังจากลอบสังเกตท่าทีของปารวตีมาระยะหนึ่ง สาวใช้ในปกครองผู้เคยทอดสะพานมาให้เขาจู่ๆ ก็มองกันด้วยสายตาแข็งกร้าว ปราศจากความเกร็งเกรง บางคราก็ทำปากขมุขมิบเหมือนอยากจะด่าเขาหลายๆ คำ

‘พักนี้นั่งเปรี้ยวมันเป็นอย่างไรก็ไม่รู้ค่ะ สงสัยสมองกระทบกระเทือน’

กระทั่งหลานสาวยังบ่นอุบซัดใจ เมื่อสาวใช้ข้างกายคอยจะตักเตือนชี้ทาง ไม่ประจบสอพลออย่างเคย

‘ถอนหมั่นแล้วยังไงคะ มันไม่เสียหายอะไรหรอกค่ะคุณหนู’

มเหศวรแอบไต่ยีนกับหู ไม่อยากจะเชื่อเช่นกันว่าคนพูดคือ

บ้างช่วงยุคที่เขาซิงซัง

“พอเถอะคะท่าน จูบท่านจี๊ดซี้ดมาก”

เหมือนโดนลูกปืนก็มีป่าน ตุลาการหนุ่มแกล้งเกมด้วยการรวบร่างเล็กมากกอด ฝ่ายคนถูกกอดเองก็คร้านจะดันพล่าน สรีระต่างกันจนยากจะต่อกรด้วยพลังกำลัง พานเย็นนิ่งเฉยเมย ไม่ยี่หระอะไรกับจูมพิตรร้าย ที่นี่เธออาจเป็นไก่สาววัยใส ทว่าในโลกแห่งความเป็นจริง เธอคือไก่แก่หัวรั้น เลอโฉมระดับนางงาม อายุสามสิบปลายพอๆ กับมเหศวร ผ่านสัมผัสกับบุรุษเพศมาพอควร สีสลาของชายชาญที่กำลังดำเนินอยู่นี้ พอได้ลิ้มลองแล้วมันก็...จ๊นน!

“เธอ...ทำไม...”

คิ้วเข้มขมวดมุ่นหงุดหงิด สีหน้าของตุลาการหนุ่มเปี่ยมด้วยความกังขา

“อะไรคะ ท่านคิดว่าฉันจะเข้าอ่อนเปลี้ยเพราะจูบของท่านหรือไง...”

เหลือกตาเยาะหยันเจ้านายในโลกนิยาย ปารวดีส่ายหน้าเบาๆ อยากบอกเสียจริงว่านั่นมันบทของนางเอกเขาค่า!

“ทำแบบนี้ไม่กลัวคนจะประณาม หว่าท่านเป็นสมภารกินไก่อวดหรือไงคะ”

จิบปากจิบคอแดกดัน จะยายหนูนางเอกหรือเปรี้ยวตัวดี ปารวดีเป็นแม่ของทั้งคู่ได้เลยด้วยซ้ำ มันคงไม่ผิดอะไรนักหากเธอดักคอเขาแทนสองสาว ไ้อ้หมอนี่เอาชั้นเชิงมาล่อลวงเด็กชัดๆ

“ถ้าไม่กลัวก็ทำเลยคะ ทำเลย”

ทำส่งเพราะคิดว่าตุลาการหนุ่มยังเดียดฉันท์ ที่จวบจ้วงเมื่อครั้งแค่ผลอไผล กับนางเอก เขากล้าฝ่าฝืนศีลธรรมจรรยา ทนต่อความปรารถนาไม่ได้ เพราะเอ็นดูแกมสงสารเป็นทุนเดิม เจ้าหล่อน

โดนตีตราว่าหมายปองของสูง รีด่านจะแย่งคู่หมั้นของคุณหนู
ตัวอีกฉา

“ว่าไคะท่าน จะทำหรือไม่ทำ”

คนโดนทำกััดพันกรอด สอดมือเข้าใต้เสื้อผ้าฝ้ายสีขาว กอบกุ่ม
อกอวบเสียให้รู้แล้วรู้รอด

“ท่าน!”

“ก็เธอบอกให้ทำไม่ใช่หรอไง”

ปารวดีจุนกิก นัยน์ตาวาววับเจิดจ้า...จะเอาอย่างนี้ไช้ใหม่
คิดว่าเธอจะให้เขาล่วงล้ำคนเดียวหรอไง เขาจับได้ ปารวดีก็จับได้
มือเธอคว่ำหมับที่ ‘ค้อน’ กลางกาย

“เธอ!”

หาต้องแะแสดต่อเสียงซิงซัง ปารวดีเหิดหน้าไม่หวาดหวั่น
นัยน์ยังพานให้สมภารหนุ่มขุนเคื่อง ต่างฝ่ายต่างบีบเค้นลงน้ำหนัก
มเหศวรหรือตามองอย่างหมายมาด ปกติเขาอาจเป็นมังสวิริติ แต่
วันนี้จะลองกินเนื้อไก่วัดสักหน่อยละกัน!

**‘อิพวกพระเอกซั้วๆ ธงแดงธงดำเนี้ย ก่อนจะหาเมีย
รบกวนไปหาหมอก่อนเลยคะ ลองปรึกษาจิตแพทย์บ้าง เผื่อจะแก้
อาการลมเพลมพัดได้!’**

เคยผรุสวาทคับข้อง รำคาญใจเพราะมเหศวรมากเท่าไร ใคร
จะนึกแล้วว่าต้องมาปวดเอวเพราะเขามากเท่านั้น ปารวดีทำหน้าแบ่
สงครามสวาทระหว่างเธอกับตุลาการหนุ่มหาไช้เหตุสุดวิสัยไม่
ไม่อาจกล่าวโทษใคร จับไปจับมา ดันเกิดอารมณ์กันทั้งคู่ ไม่ต้องฟัง
หมอดูทำนายดวงให้ ก็รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น...

“ฮึะ.../หือ...”

ตกใจทั้งคู่ด้วยเช่นกันเมื่อพบว่านี่คือครั้งแรกของไก่อสาว
พรหมจรรย์โดนเขาพร่าผลาญ สบเหมาะให้ไก่แก่หัวรั้นได้รำลึกถึง
ประสบการณ์เสียเวอร์จินที่ผ่านมานั้นนาน

‘ลืกเกินไปไหมคะท่าน’

บ่นประท้วงเพราะขนาดก้อนบ่อเริ่มเต็มของผู้พิพากษาซาตาน
หะแรกปารวตีครั้นจะรับไหว ทว่าหะสองเริ่มขยับตามจึงหะ
ชำนาญการ ทำซ้ำๆ ค่อนคินจนรวดราวทั่วทั้งกาย

กรอบ...แกรบ...ฉิบหาย กระตุกแทบหัก อีกมือกุมขมับ อีก
มือแตะสะโพก ร้องโอดโอยจนคนข้างๆ ตื่นจากการหลับไหล

‘จะรีบไปไหน พ่ายังไม่สว่างดีเลย นอนต่อสิ...’

ได้ยินแล้วก็ให้เคยคุ้น ปารวตีหึ่ง เพราะนั่นเป็นประโยค
ที่เมศรพูดกับยายหนูนางเอก น้องแหม่ซ้อยของเธอสะเทือนอายุ
อ้อมแอ้มบอกท่านเหมของเจ้าหล่อน

‘ต้องรีบไปช่วยงานบ้านค่ะ’

ซึ่งใจอยู่ชั่วแวบว่าจะตอบเขาแบบเดียวกับนางเอกดีไหม
ปารวตีเหลือบมองดวงหน้าเข้มนม พอพิศใกล้ๆ ก็ยิ่งประจักษ์ถึง
สายเลือดภารตะในตัวเขา

“พຼ່ງนี้ท่านต้องกลับต่างจังหวัดแล้วไซ้ไหมคะ”

วันหยุดราชการผ่านพ้น กว่าจะเวียนมาบรรจบก็อีกหลายวัน
มีเวลาให้ปารวตีหายใจหายคอบ้าง

“อ้อ พຼ່ງนี้ฉันต้องกลับแล้ว...”

ทอดเสียงขรมหึ่งเชิงไก่อัดในปกครอง ปารวตีหลักอึเหลือ
อยู่บ้างเมื่อเขาจดจ้อง กวาดมองตั้งแต่ผมดำขลับยาวถึงเนินอก
สไลด์ด้านข้างปิดกั้นแต่งตั้ง หน้าตาอาจไม่จัดว่าสวยสะคราญตาม
Beauty Standard ทว่าผิวขาวเกลี้ยงเกลา ตาเล็กหยียามยิ้มกว้าง

รวมๆ แล้วก็พอญาติ เรียกเสียงวี๊ดวีวจากวินมอเตอร์ไซด์หน้าปากซอย
ได้

“เธอ...เธอไม่เคยมีอะไรกับใครมาก่อนจริงๆ ไช้ไหม”

ถามแบบไม่ปกปิดเลยว่ากำลังสงสัยแค่ไหน ปารวดีลอบ
กลอกตา ในฐานะ สส. เบียร์วนะไม่ใช่ แต่ในฐานะสาวใช้ก็คงเป็น
เช่นนั้น

“ฉันว่าเธอ...ทำเก่งมากเลยนะ”

ยามปากเล็กๆ นั้นอ้าจับแท่งค้อน มเหศวรยอมรับว่าพึงพอใจ
มาก เป็นเช็ทท์ที่เสียเวลานานถึงเครื่องที่สุดตั้งแต่เคยมีมา เรือนร่าง
บริสุทธิ์ผุดผ่อง ทว่าลีลากลับแคล่วคล่องรู้ประสาทุกท่วงท่า แทบ
ไม่ต้องสอนทักษะ

“ขอบคุณที่ชมค่ะ ท่านไม่ต้องตอบแทนหรอกนะคะ เรา
สมยอมทั้งสองฝ่าย และฉันก็จัดการตัวเองได้ ไม่ต้องห่วงว่าฉัน
จะท้องไหม”

ถ้าเป็นเบียร์เมื่อสองเดือนก่อน มเหศวรคงคลางแคลง มั่นใจ
ว่าอีกฝ่ายจะหาช่องรวบรัด ร้องไห้โวยวายขอให้เขารับผิดชอบ ทว่า
เบียร์ในหัวปัจจุบันดูเชื่อถือได้ว่าเธอจะรักษาสัตย์อย่างสุดความ
สามารถ

“สบายใจได้ค่ะท่าน ฉันเองก็ไม่คิดจะเป็นแม่ใครตอนนี้เหมือน
กัน”

ยังไม่อาจรับกุกไก่ตัวน้อยๆ มาไว้ในครรภ์ ระหว่างที่เขายังไม่อยู่
ปารวดีจะเร่งขบคิดหาทางออก ควรให้เรื่องราวดำเนินต่อไปในทิศทาง
ใด ตามเนื้อหาเดิม หลังจากเสพสมกับสาวใส่แถมซ้อยแล้ว มเหศวร
จะกลัดมันหมกมุ่น นับวันรอจะได้หวนคืนเมืองกรุง และเดือดดาล
แทบบ้าเมื่อกลับมาถึงบ้านวิษณุเวช แล้วเห็นว่าคู่หมั้นของหลานสาว

กำลังจับมือถือแขนยายหนูนางเอก

แต่ก็นะ ได้อากหึงหวงพวกนั้นยังงั้นก็คงไม่เกิดขึ้นกับปารวดี
หรือ...มั้ง

2

ไม่รับ ก็ต้องรับ

‘ไม่น่าเชื่อว่าพี่เปรี้ยวจะอ่านจนจบ...’

น้องผู้ช่วยเคยทำหน้าที่ประหลาดใจขณะรับหนังสือคืนไป ‘สายธาร’ ทำงานใกล้ชิดจนรู้สึมนิยมกันดีว่าปารวดีหาใช่สาวกของ นิยายโรมานซ์ดรามามาไม่ อีกทั้งยังวุ่นวายหัวหมุนเพราะต้องเตรียม การอภิปรายในรัฐสภา

‘หรือเพราะมีตัวละครชื่อเหมือนพี่เปรี้ยวคะ’

เจ้าหล่อนแกลั้งแซวเอาฮา โดยที่ไม่รู้เลยว่านั่นคือเหตุผล ที่แท้จริง ปารวดีอดอยากรู้ไม่ได้ว่าเด็กสาวจะมีจุดจบเช่นไร พาน สักแวใจเมื่อได้อ่านจนถึงหน้าสุดท้าย สาวใช้ของนางร้ายนอนจม กองเลือดอย่างเดียวดาย

“กำพืดอย่างแก จะเรียนเอาใบปริญญาไปทำไมสะเน็งน้ำตาล ยิ่งงแก็ก็เป็นได้แค่นางก้นครัว ต้องอยู่ตอบแทนบุญคุณของครอบครัว ฉันทไปจนตาย!”

ต้ายยยย...ปากคอร้ายกาจ เสียงแหลมปรี๊ดบาดหู สมกับ

บทบาทตัวจิ๋ว ปารวดีลอบกลอกตาเลื่อมระอา อยากหุ้มนิ้ว
‘กวิสรา’ แรงๆ ลักที่ นางเอกเขาอุตสาหะหลบมาร้องให้อยู่แถวฟุ่มไม่
คุณหนูก็ยังไม่วายตามมาเหยียดหยาม

“เกอยาคิดนะ ว่าจะแย่งพี่มไปจากฉันได้!”

คะ...ชีวิตช่างซับซ้อนด้วยผู้ชาย เกิดมาพร้อมพรุ่ง แพ้พ่าย
ไม่เป็นก็เพราะผู้ใหญ่คอยพะเน้าพะนอตามใจ พวกเขาสงสาร
‘น้องเกรซ’ ้วยเยาว์ที่สูญเสียมารดาจากโรคร้าย มีเพียงมเหศวร
คนเดียวที่พอจะกำราบบุตรีของพี่สาวได้ แต่ถ้าพวกเขารู้ว่าในอนาคต
น้องเกรซคนนี้จะก่อเหตุฆาตกรรม นี่ตำรวจจนรพลึกคิดว่ากลายเป็นคนพิการ ปารวดีอยากรู้จริงเสียว่าจะยังโอ้กวิสรากันอยู่ไหม

“คุณหนูขา ให้มันไปเรียนต่อกี่ทีนะคะ”

เธอเกลียดเธอละ จำใจสอพลออีกฝ่าย ในเมื่อโน้มน้าวให้ถอน
หมั้นแล้วยังไม่ได้ผล ก็ต้องช่วย ‘นฤดี’ ให้พ้นจากพิษรักแรงนี้

“ดียังไง!”

“ดีที่มันก็จะได้ไปเจอผู้ชายคนอื่นไงคะ มันจะได้ไม่มาอ่อย
คุณกิมของคุณหนูอีก” ยก ‘ภิษมะ’ มาเอ่ยอ้าง ปารวดีเบือนหน้า
แอบยิ้ม เมื่อกวิสราใคร่ครวญอยู่ชั่วแวบ ก่อนจะคล้อยตามกัน

“ก็จริงของแก”

ว่าแล้วก็ต่อสายหาผู้ปกครองทันที เสียงอ่อนเสียงหวานกับ...

“น้ำเหมา เกรซเปลี่ยนใจแล้วคะ เกรซยอมให้หนึ่งน้ำตาลเรียน
ต่อละ”

ฟังกวิสราอ่อนฝายนั้น ปารวดีก็พานถอนใจโล่งอก ก่อนจะ
ต้องชะงักกึกกันทั้งเจ้านายและสาวใช้

“น้ำเหมาถามถึงแกด้วยนังเปรี้ยว น้ำเหมาจะคุยกับแก”

ส่งโทรศัพท์ให้สาวใช้ขังกายทั้งที่ดวงหน้าสวยคมยังฉายชัด

ว่างุนงง รอฟังเช่นกันว่าน้ำชายมีธุระอะไร

“คะท่าน...”

“แล้วเธอละ อยากเรียนต่อด้วยไหม”

ถามทั้งที่รู้จักปารวดีคนเก่าดี นอกจากจะหยิบโย่งเกี่ยจคร้าน เด็กสาวยังไม่สนใจการศึกษา กว่าจจะจบบัณฑิตยมปลายพร้อมๆ กับนางเอกและตัวอิจฉาก็ต้องเคียวเชิญเอากการ

“ท่านจะส่งฉันเรียนด้วยหรือคะ”

ย้อนถามในฐานะปารวดีคนใหม่ เปรี๊ยวที่เขาไม่รู้จักคือ รัฐศาสตรมหาบัณฑิต จบปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยชื่อก้อง เชี่ยวชาญด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

“ถ้าเธออยากเรียน ฉันก็จะส่งทั้งเธอและน้ำตาลนั่นแหละ”

พอเขาว่ามาอย่างนี้ ปารวดีก็ปล้นอีกอึก ไม่รู้ว่าจะตอบเช่นไร ด้วยยังเอาแน่เอานอนกับชีวิตในโลกนิยายไม่ได้ กระทั่งมีอีกสายโทร. แทรกเข้ามา

“พี่ก็มีไซ้ใหม่!”

กวิสรากรีดกรีดดีใจ ก่อนจะเดินอาดๆ ออกห่าง หัวเราะว่า เยี่ยงนางเอกในทุกฝีก้าวหวังให้ณฤดีเจ็บช้ำ ไม่เคยแหกตาดูเลยกระมัง ว่าภิชมะต่างหากที่พยายามจะเกี้ยวหนูแถมซ้อย เจ้าของใบหน้าสวยหวาน จมูกปากเหมาะจะจับกันทุกส่วนสด แม้จะสวมเพียงเสื้อผ้าฝ้ายคอกกลม กระโปรงผ้าถุงสีน้ำเงิน ความงามก็ยังเจิดจรัสจนไปเตะตาคุณหมั่นของคุณหนู

“เปรี๊ยว...ขอบคุณเปรี๊ยวมากนะ เรารู้ว่าเปรี๊ยวช่วยเรา”

ณฤดียิ้มทั้งน้ำตา เสี่ยงสะอื้นซาบซึ้งนั้นสร้างความกระอัก กระอ่วนแก่ปารวดีไม่น้อย...ถ้ารู้ว่าพี่เฟิงนอนกับคนที่ควรจะเป็น พระเอกของหนู หนูจะยังขอบคุณพี่อยู่หรือเปล่า

“เราไม่ได้คิดอะไรกับคุณก็จริง ๆ นะ เบ๊รีว เบ๊รีว เชื้อเรา
ไซ้ใหม่”

“อ้อ ฉันทะเชื้อ”

และตั้งใจจะไถ่โทษด้วยการปวารณาตนเป็นไม้กั้นหมา
เมื่อภิชมะมาเยือนบ้านวิษณุเวท เธอจึงออกตัวว่าทำเพื่อกวิสรา
คอยตามติดเขาอยู่หลายวัน จนถึงวันที่มเหศวรกลับจากต่างจังหวัด
ระหว่างย้อยยุต ห้ามภิชมะเข้าหานางเอกนั้น...

“ทำอะไรกัน!”

ไฟหน้ารถสาดส่อง มเหศวรเปิดประตูลงมาทั้งสี่หน้าถ่มทิ้ง
ตวัดตาวาวโรจน์จ้องภิชมะ ก่อนจะคว่ำแขนปารวตี กระซากร่างเล็ก
กดเสียงต่ำตุตัน

“ตกลงว่าไม่อยากเรียนต่อเพราะอยากมีผัวแทนไซ้ใหม่ ถ้า
เป็นแบบนี้เราจะเอาฉันเป็นผัวเธอก็ได้”

แตกตันด้วยถ้อยคำรุนแรงจนปารวตีผงะเหลอหลา ดีที่กวิสรา
กำลังวิ่งออกมาจากอาคารโบราณสามชั้นทรงโคโลเนียล เสียง
เจ้าหล่อนช่วยดึงความสนใจจากภิชมะ หนุ่มหน้ามนสไต้ไธดอล
หันไปหาคู่หมั้นสาวอย่างละล้าละลัง

“น้ำเหม! ทำไมวันนี้มาเร็วจังคะ ปกติจะมาถึงดึกๆ เลยนี่นา”

กวิสราทอดแขนตุลาการหนุ่ม ยิ้มกริ่มแก้มสูงๆ จะฟ้อง
‘คุณตา คุณยาย’ สองคนขราสั่งนักสั่งหนาวาต้องปลอดภัยไว้ก่อน
ห้ามเร่งความเร็วโดยเด็ดขาด

“น้องเกรซ”

“ซา”

ขานรับตามวิสัย ก่อนจะขมวดคิ้วมุ่นอะใจ เพราะสัมผัสได้

ถึงบรรยากาศครุ่น

“ที่ผ่านมา เรามัวแต่จับผิดน้ำตาล น้ำว่าเราระวังคนของตัวไว้บ้างก็ดีนะ”

คำเตือนจากปากเขาทำปารวตีหึ่ง รู้ซึ่งละว่านี่มันสถานการณ์หาหาใส่หัวชัดๆ

เธอก็แค่อยากปกป้องนางเอกแถมช้อยจากสมการรักสามเส้า แต่ความปรารถนาดีนั้นกลับสูญเปล่า กลายเป็นปารวตีเสียเองที่กำลังจะถูกป้ายความผิด สายตาของมเหศวรชัดเจนว่ากล่าวโทษหาว่าเธอให้ท่าก๊ิम्मะลับหลังกวิสรา

“ไม่จริงนะคะคุณหนู”

ปารวตีส่ายหน้าปฏิเสธ เกรงนักวากวิสราจะเชื่อน้ำคำน้ำชาয় หากเด็กสาวเปลี่ยนเป้าหมายมาอาฆาตกัน ชีวิตในโลกนิยายคงลำบากมากโข ไม่ปกติสุขเลยสักวัน

“เบรียวไม่มีวันทรยศเกรซหรือคะ น้ำเหมไม่ต้องห่วง”

กวิสราออกโรงแทนสาวใช้ เป็นฝ่ายคุ้มครองลูกขุนพลอยพยักประจํากาย ปารวตีอดอึ้งไม่ได้ คาดไม่ถึงเลยว่าเยื่อใยระหว่างทั้งคู่จะแน่นแฟ้นถึงเพียงนี้...คุณหนูของบ่าว ขอโทษนะคะที่เคยคิดจะหลุมหัว

“คนโปรดของน้ำเหมต่างหาก หน้าใสใจไม่ซื่อ!” กวิสราชักหน้าตึง กระแทกเสียงแหลมหมั่นไส้ณฤดีเมื่อน้ำชาয়แก้ต่างแทนยายนั้น

“จั้นหรือ แต่เท่าที่น้ำเห็น น้ำตาลเขาไม่เคยสนใจนายก๊ิम्मะเลย คนของเราต่างหากที่ไม่ซื่อทั้งหน้าทั้งใจ จับมือถือแขนกับนายก๊ิम्मะอยู่”

“แต่ก็ต้องดูที่เจตนาด้วยหรือเปล่าคะ” ปารวตีโพล่งแทรกเถียงสู้ “ตราบใดที่ยังไม่มีคำพิพากษาอันถึงที่สุด ให้สันนิษฐานไว้

ก่อนว่าจำเลยเป็นผู้บริสุทธิ์นะคะท่าน ท่านจะมาด่วนตัดสินว่า
ฉันเป็นคนผิด แบบนี้มันแฟร์หรือคะ”

ยกหลักการมาตอกกลับ ในฐานะตัวตึงฝ่ายนิติบัญญัติ ปารวตี
จะจัดข้อกับเขาสักตั้ง

“จริงไหมคะคุณกิม บอกท่านเหมาไปสิคะว่ามันไม่ใช่แบบที่เขาคิด”

“จริงครับน้ำเหมา ผมกับเบรียวไม่มีอะไรกัน” เอ่ยอ้อมแอ้ม
กับผู้ปกครองของคู่หมั้น ภิษมะอึดอัดกอดต้น เสียวสันหลังวาบๆ เมื่อ
มเหศวรตำหนิกัน

“แล้วจับมือถือแขนทำไม ไม่รู้หรือไม่ว่ามันไม่เหมาะสม”

“ผม...”

“พอเถอะคะน้ำเหมา พี่กิมกับเบรียวก็บอกแล้วไงคะว่าไม่มี
อะไร ทำไมน้ำเหมาต้องหาเรื่องพี่กิมด้วย!”

กวิสราสะบัดหน้าพริตกะบึ้งกะบอน พาคู่หมั้นหนีห่างจาก
น้ำชาย มเหศวรอาจไม่ได้พัวพันตามจำเลยที่หนึ่งไป ทว่าก็ไม่ปล่อยให้
จำเลยสาวใช้หลบลี้

“ถ้าหมอนั้นไม่ตอบ เธอก็ต้องเป็นคนตอบ บอกฉันมาเดี๋ยวนี้
จับมือถือแขนกับนายกิมทำไม”

ส่งสายตาเย็นเยียบขณะคาดคั้น ทว่าปารวตีก็หาได้กลัวไม่
เธอเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน...ไฉ่ตุลกาการเวร ช่างกล้าว่าคนอื่น ตัวเองจับ
มามากกว่าแขนแล้วด้วยซ้ำ!

“เอาเป็นว่าฉันไม่ได้คิดอกุศลกับคุณกิมแน่นอนค่ะ”

แม้คอนเซ็ปต์คู่รักต่างวัยสไตล์ ‘พี่สาวกับหมาเด็ก’ จะมาแรง
ในโลกแห่งความเป็นจริงแค่ไหน แต่สาวสามสิบปลายอย่างเธอก็มี
จรรยาบรรณพอ ไม่อาจหาญดีทำยคร้วกวิสรา ภิษมะเองก็เพ็งขึ้น

เลขสองมาไม่นาน ทุกคนในสมการรักสามเส้า เธอมองพวกเขาเฉก
ลูกหลานน้องนุ่

“ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าจำเลยเป็นผู้บริสุทธิ์ เธอรู้ความหมาย
ของมันจริงๆ ใช่มั้ย”

อย่างสามชุกประชิดตัว ช่มชวีญสาวใช้ ปารวตีกลืนน้ำลาย
ลงคอเมื่อมเหศวรยื่นหน้ามาใกล้

ร่างสูงใหญ่อาจผลัดเครื่องแต่งกายเป็นชุดล้าลองเรียบง่าย
ทว่าเสื้อยืดคอกปกและกางเกงขายาวสีดำก็ไม่อาจกลบภาพทรงสง่า
ยามเขานั่งบนบัลลังก์ศาล

“ว่าฉันด่วนตัดสินใจ เธอเองก็ด่วนตัดสินใจว่าตัวเองไม่ผิดเหมือนกัน
สงสัยเราต้องนัดสืบพยานกันหน่อยละมัง”

เหมือนถูกบีบคั้นด้วยเส้นเรื่องเดิมของนิยาย ปารวตี
ตระหนักได้แล้วว่าตนกำลังรับเคราะห์แทนนางเอกทั้งที่ไม่อยากรับ
ราวกับว่านี่คือโลกคู่ขนานที่ดำเนินไปพร้อมกับตุลาการยอดเยี่ยม
เวอร์ชันต้นฉบับ เพียงแต่เปลี่ยนตัวผู้เล่นหลักจากนฤติมาเป็นเธอ

ทว่านอกจากบทบาทช่วงช่วงยุคที่คอยอยู่เคียงข้างนางร้าย
นักประพันธ์ไม่ได้ลงรายละเอียดอะไรมากมาย สส. ปารวตีรู้เพียงว่า
เด็กสาวถูกอุปัการะมาด้วยกันกับนางเอก หนูน้อยสิบขวบสองคน
จากมูลนิธิถูกวางตัวให้มาเป็นเพื่อนเล่นของกวิสรา ปารวตีในนิยาย
มีพ่อแม่ใหม่ เคยใช้ชีวิตแบบใดมาก่อน ผู้สวมร่างอย่างเธอยังไม่รู้
อะไรเลย

กรีก...กรีก...

เสียงไขกุกุญแจทำเธอสะดุ้งโหยง ดิดตัวลุกจากเตียงสี่ฟุต
ปารวตีเหลียวซ้ายแลขวาระแวดระวังภัย ใครสักคนกำลังจะเปิดประตู

ห้อง ก่อนจะร้องเสียงหลงเมื่อพบว่าผู้บุกรุกคือ...

“ท่าน!”

มเหศวรนั่นเองที่เข้าหาเอาตอนกลางดึก อีกทั้งยังไม่พูดพร่ำทำเพลงอะไร ฝ่ามือร้อนร่ำลือไปได้เວບาง

“อย่าบอกนะว่าเป็นคนดื้อสืบทอดของท่าน ไม่กลัวคนอื่นเห็นหรือไง”

เช้าวันนั้นปราชญ์ต้องหลบหลีกใครๆ แทบตาย ทว่ามเหศวรกลับหอบสังขารมายังเรือนคนใช้ง่าย ๆ

“ตอนที่ฉันไม่อยู่ ไม่มีใครจับได้เลยใช่ไหมว่าเรา...”

อ้อ ถ่อมมาเพื่อจะถามเรื่องนี้ด้วยนี่เอง

“ไม่มีหรอกค่ะ ฉันนะหุบปากสนิท ไม่เคยแฉบอกใครสักนิด”

ฟังแล้วหงุดหงิดชอบกล มเหศวรรวบร่างเล็กมากอดรัดแนบออก นิ้วลวงล้ำเข้าช่องแคบแห่งสตรีเพศ ซอนไซจนมันขึ้นจ้ำ ดวงหน้าเข้มคมกัมจุมพิต โคมเสียแลกลืน...นานหลายนาที่เลยทีเดียว ตูลาการหนุ่มถึงค่อยถอนปากออก ตาสองคู่สบประสานหยั่งเชิง

“ฉันจะถือว่าจูบเมื่อครั้งเป็นคำอนุญาตนะ”

หากคิดจะกลับลำที่หลังยังไงก็ไม่ทันกาล มเหศวรจะสืบหาหลักฐานจากร่างกาย หลายวันที่ผ่านพ้นมีใครมาแตะโลมไก่อัดเนื่อนุ่มของเขาบ้างไหม

3

แก้ปัจจุบัน เปลี่ยนอนาคต

“ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว เรามาหาทางออกเรื่องคุณหนูกัน
ดีไหมคะท่าน”

รีบโพล่งเสียก่อนที่เขาจะจัดคอนออกมา ปารวดีใช้เวลาด้วยการจั่วหัวถึงกวิสรา ทำสีหน้าจริงจังจนผู้พิพากษาหนุ่มต้องยอมกั้ดฟันข่มกลั้้น หลุดจากกามารมณส์ักชั่วขณะ ร้างสูงใหญ่ทรุดนั่งลงบนเตียง รังร่างเล็กมานั่งบนตัก

“ว่ามาสิ”

เขาเอ่ยเสียงขรมเปิดทาง ปารวดีเองก็คร้านจะหวงเนื้อหวงตัวเลยหารือทั้งที่ถูกมเหศวรกักขังไว้ในอ้อมแขน

“เราต้องทำให้คุณหนูตาสว่าง ตัดใจถอนหมั้นกับคุณกิมให้ได้
ไม่งั้นเรื่องราวรักๆ ใคร่ๆ จะบานปลายไปมากกว่านี้ะคะท่าน”

บอกไปกล้วยๆ ว่าอาจเกิดเหตุร้ายแรงในภายหลัง อนาคตจะเปลี่ยนแปลงได้ก็ต้องแก้ที่ปัจจุบัน ปารวดีเคยเตือนตรงๆ แล้วว่ากษมะไม่มีจิตปฏิพัทธ์ แต่คุณหนูก็ยังจะดิ่งตัน

‘ไม่รักอะไรซะนี่เบรียว ถ้าพี่ก็ยังไม่รักฉัน เขาจะหมั่นกับฉัน
ทำไม นั่งน้ำตาตลต่างหาก หน้าด้าน มาอยู่กับผู้ชายของเจ้านาย!’

“ให้คุณก็มถอนหมั่นเอง เขาก็ซี้ชลาด ไม่กล้าขัดคำสั่งของ
ผู้ใหญ่”

รู้สึกถึงวงในตามประสาคนที่อ่านเนื้อหาหมาหมดแล้ว ครอบครัว
ของภีมะอยากเกี่ยวข้องกับตระกูลวิชญะเวทจนมองข้ามความ
ต้องการของเขา คิดตื้นๆ ว่าเดี๋ยวคนหนุ่มคนสาวก็สมควรสมานรักใคร่
ความผูกพันจะแปรเปลี่ยนเป็นเสน่หา ทั้งคู่เคยร่วมศึกษาอยู่ในรั้ว
โรงเรียนเดียวกันมาหลายปี ถึงจะมีช่วงแยกย้ายตอนมัธยมปลาย
ทว่าก็คอยสานไมตรีไม่ห่างหาย

“เราต้องทำให้คุณหนูยอมรับความจริงให้ได้ การไม่ถูกรัก
ไม่ได้หมายความว่าคุณค่าของคุณหนูจะหมดไป โลกนี้ไม่มีอะไร
ได้ตั้งใจเราทุกอย่าง คุณหนูต้องรู้จักรับมือกับความผิดหวังบ้าง”

มเหศวรจึงนั่ง นอกจากจะเห็นฟ้องตามคำที่ปารวดีพูดมา
เขายังประหลาดใจเพราะสัมผัสได้ถึงวุฒิภาวะของอีกฝ่าย อายุ
อานามเท่าหลานเขาแท้ๆ แต่เด็กสาวกลับวางท่าเหมือนคนผ่านโลก
มานาน

“นี่เธอหวังดีกับหลานฉันจริงๆ เหรอ นี่กว่าประจบน้องเกรซ
ไปวันๆ เสียอีก”

ปารวดี चुนก ก็เหลือกตาค้อนควักใส่ผู้พิพากษาหนุ่ม มเหศวร
เอ่ยหน้าตายจนเธอไม่สามารถพินธงได้ว่าเขาจงใจค้อนขอหรือ
แค่อยากหยอกเอน

“คะ ฉันมันบ้างช่างยุ ประจบสอพลอจนรู้ก็แล้วกันว่าทำไม
คุณหนูถึงรักคุณก็ม่มากมาก”

นั่นเป็นมูลเหตุที่แม้แต่น้ำอย่างมเหศวรก็ไม่ทราบ ไฉนภีมะ

จึงปักใจกับภีษมะเป็นแม่นมั่น ถึงขั้นทูลรทราຍหากชายหนุ่มจะ
วอกแวก ปลานปลื้มเด็กรับใช้ในบ้านตัวเอง

“ท่านเคยรู้บ้างไหมว่าตอนเด็กๆ คุณหนูเคยโดนบูลลี่ คุณก็ม
ช่วยเธอจากเหตุการณ์นั้น”

ซึ่งขอให้เหศวรขบคิด ปารวดีทำตนเป็นม้าส่งสารทว่าก็มี
ขอบเขต ไม่เปิดเปลือยจนครบกระบวนการความ ยังไงน้ำหลานก็ควรได้
จับเข้าสนทนากัน

“ฉัน...ไม่เคยรู้มาก่อนเลย”

“ไม่รู้ก็ควรรู้ไว้ค่ะ ฉันเข้าใจว่าวิชาชีพของท่านมันทำให้ท่าน
ต้องห่างครอบครัวไปบ้าง แต่นั่นก็ไม่ใช่ข้ออ้าง ท่านควรหาเวลาพูด
คุยกับหลานให้มากกว่านี้”

ตุลาการหนุ่มหน้าม่าน กระอักกระอ่วนเหลือแสนเมื่อไก่อัด
เนื่อนุ่มดำหนิแกมสอนสั่ง อึ้งงันอีกคำรบเมื่อทราบว่าเขาเต็มใจ
จะเป็นจระเข้ขวางคลอง คอยกันไม่ให้ภีษมะยุ่งยากกับนฤดี

“รู้แบบนี้แล้ว ท่านจะเชื่อฉันได้หรือยังคะ”

จำเลยสาวเล็กคิ้วขมวดย่น รอฟังว่าผู้พิพากษาหนุ่มจะยกฟ้อง
ข้อหาตีท้ายครัวหรือไม่

“อือ ฉันเชื่อ”

บทจะเชื่อก็เชื่อง่ายๆ อีกทั้งยังใช้สายตาแวววาวมองกัน
ปารวดีหมั่นไส้จนอยากจะตีรวนขึ้นมาเสียอย่างนั้น

“เชื่อง่ายจัง ไม่คิดว่าฉันต่อแหลเลยหรอคะ ฉันอาจจะสับขา
หลอก คิดจะงาบคุณก็มจริงๆ ก็ได้”

“ไม่หรอก ถ้าคิดจะงาบผู้ชายสักคน เธองาบฉันไม่ดีกว่า
หรอ จะไปงาบนายก็มให้เสียปากทำไม”

กระตุกยิ้มมั่นใจว่าตัวเองเหนือกว่า สีส้าซ่าของพอจะสร้าง

ความหวัหวัระหว่างกัน มเหศวรจับไกวัดนอนราบบนเตียง มีอ
คลื่นนวดเนื้ออก ก้มกอดลิ้มลองผ่านลิ้นนอน ประจุรสด้วยน้ำลาย
ปลายลิ้น

“ตั้งแต่ตกบันไดหัวฟาดพื้นมา เธอรู้ตัวไหมว่าเธอเปลี่ยนไป
มาก”

ตามกิริยาเลื้อยบมองปลายคางของเด็กสาว นานแล้วที่ไม่ได้
มีใครกล้าเตือนเขาโดยตรงไปตรงมา กระทั่งบิดามารดายังเกรงใจ
กัน

“ฉันจะเปลี่ยนได้นานไหม หรือจะกลับไปเป็นเหมือนเดิม
ท่านก็คอยดูไปเถอะคะ”

ส่งคำทำแบบไม่แคร์สถานะต่างชั้น แม้แต่ตัวปารวตีเองก็ยัง
ไม่ทราบเลยว่าตนตายแล้วหรือยัง จิตวิญญาณมาเยือนโลกในนิยาย
ได้อย่างไร ต้องร่วมทัศนคติชีวิตของเหล่าตัวละครเพียงชั่วขณะ หรือ
ต้องติดอยู่กับที่แห่งนี้ไปตลอดกาล

“อ้อ ฉันจะคอยดู” รับคำทำทั้งสีหน้าเข้มเคร่ง มเหศวร
ขบกรามควบคุมวาระที่กำลังพลุ่งพล่าน เมื่อเธอยังมีเรื่องที่ยาก
ตกลงกับเขา

“จะมีเช็ทกันนะฉันไม่ติดหรอกคะ ขอแค่ป้องกันอย่างดี ได้
รับความยินยอมจากทั้งสองฝ่าย ท่านจะบุกรุกมาแบบนี้ก็ไม่ได้”

“แต่นี้มันบ้านฉันนะ”

“บ้านท่านแล้วยังไงคะ ถึงฉันจะเป็นสาวใช้ แต่ฉันก็ต้องการ
พื้นที่ส่วนตัว มีสิทธิ์จะได้รับความปลอดภัยจากนายจ้าง”

อดนึกถึงคำถามซึ่งมงบนเวทีนางงามระดับโลกไม่ได้ ผู้เข้า
ประกวดของไทยจำต้องเลือกระหว่าง privacy กับ security ทว่า
ตอนนี้ปารวตีดันไม่มีทั้งสองอย่าง มเหศวรเป็นผู้พิพากษาแท้ๆ แต่

ต้นประพุดิตนออกอาจ ทำตัวเหมือนสมภารปล้นสวาท ย่องเบา
หาไกววัดยามวิกาล

“แล้วจะให้ฉันทำยังไง”

“ต้องนัดล่วงหน้าทุกครั้ง ท่านยังไม่มีเบอร์ฉันใช่ไหม”

“ไม่มี”

ปราศจากตัวเลขสิบหลักเพราะที่ผ่านมาต้องรักษาระยะห่าง
กับปารวตี มเหศวรไม่นึกเหมือนกันว่าจะมาลงเอยอย่างนี้

“ฉันปล่อยก่อนเลยคะ”

ปารวตีผลักไห่ลักว้าง ก้าวขาลงจากเตียง เดินไปหยิบโทรศัพท์
มือถือบนโต๊ะเครื่องแป้ง โชคดีของเธอที่เด็กสาวตั้งรหัสตามวันเกิด
จากบัตรประชาชน ลองเดาสุ่มเพียงสองครั้งก็ใช้งานได้

“จะยอมให้เบอร์ท่านไหมคะ”

เอียงคอหยิ่งเชิงคนที่เคยชิงชังกัน พานจะหลุดข้ามเมื่อเขา
ไม่ถือออก ตามมาคว่ำโทรศัพท์มือถือไปกดเลขหมาย ต่อสาย
เสร็จสรรพ

“เรียบร้อยแล้วใช่ไหม”

หวังว่าเธอจะไม่พรีฟิอะไรอีก มเหศวรก้มประชิด ขบใบหู
เด็กสาว กระซิบบอกกฎของเขาเช่นกัน

“ขอให้เธอรู้ไว้ ฉันไม่ต้องการพื้นที่ส่วนตัว เธอจะเข้าห้องฉัน
ตอนไหนก็ได้ ฉันอนุญาต”

‘แต่ท่านจะเข้าห้องฉันสู่มสู่มหาไม่ได้คะ ฉันไม่อนุญาต’

ทิ้งเข็มเกริมหวงห้ามอาณาเขตกับเจ้าของบ้าน อีกทั้งยัง
อาจหาญไล่ตะเพิด ขับไสมเหศวรออกจากเล้า ตีปีกเร่งเร้า ไม่ยอม
ให้ตุลาการหนุ่มคลุกคลีเคล้าคลอเมื่อเข้ามโงมยามรุ่งสาง

‘ท่านจะเอื้อระเหยให้คนเขาจับได้หรือคะ ในสถานการณ์นี้ คนที่จะถูกด่าคือฉันค่ะ!’

ส่งเสียงขันกระแทกกระทั้น แม่ไก่อัดเท้าสะเอวตาเขียว ไม่ปล่อยยั้ให้เหศวรติดอดอีกแม้แต่นาทีเดียว ตุลาหนุ่มเองก็คร้าน จะดั่งเซง ยอมอย่างกรายจากเรือนคนใช้ หลบหลักคนสวนสูงวัย อีกฝ่ายเริ่มงานตามปกติวิสัย

‘ต่อไปต้องออกให้เร็วกว่านี้นะคะท่าน’

ก็รู้แหละว่าปารวดีพยายามซ่อนความสัมพันธ์ แต่เล่นส่งข้อความมากำกับกันทันทีที่เหศวรเข้าห้อง อะไรจะกลัวคนรู้ปาน นั้น

‘ถ้าออกเร็วกว่านี้ ก็ทำได้น้อยกว่าเดิมนะสิ’

ตุลาการหนุ่มส่งข้อความตอบกลับ ชัดเจนว่ายังไม่รับข้อตกลง ใหม่ ปารวดีไม่ตอบอะไร กระทั่งได้เจอกันที่ห้องรับประทานอาหาร ร่างเล็กยืนอยู่ฝั่งตรงข้าม คอยประกบบริการกวีสุรา ไม่เฉียดใกล้เขา เลยสักนิด

“น้องเกรซ วันนี้ห้ามไปไหนนะ น้ามีเรื่องจะคุยด้วย”

จใจเอ้ยให้ปารวดีได้ยิน มเหศวรพร้อมจะทำตามคำแนะนำ ของเด็กสาว ทว่ากวีสุราก็ไม่ให้ความร่วมมือ รีบชิงออกจากบ้าน หินหน้ากัน คงหวังว่าจะโดนน้ำซายอบรม

“ผมอุตส่าห์สั่งไว้แล้ว ก็ยังจะดื้ออีก”

มเหศวรส่ายหน้าอ้อนใจ เมื่อพบว่าภายในห้องนั่งเล่นมีเพียง อดีตอธิการบดี ‘ศ. ดร. มัชฌาน’ และคุณหญิง ‘เกตุกนก’ คู่สมรส ไร้เงาหลานสาวสุดที่รัก

“จะปล่อยให้น้องเกรซเป็นแบบนี้ต่อไปไม่ได้แล้วนะคะครับ คุณพ่อคุณแม่”

จดจ้องสองคนชราที่แพ้ทางกวีสราตลอดมา หลานสาวปีบน้ำตา
เมื่อไหร่ ตายายเป็นต้องรื้อนรอนอลหม่าน

“แม่ก็เห็นอยู่หรือกว่าน้องเกรซเริ่มก้าวร้าวเกินไป หาเรื่องน้ำตาล
ได้ทุกวัน...”

คุณหญิงเกตุนกยืมเงื่อน ยกมือจัดผมบ๊อบสั้นแก้เก้อ อ้อม-
แอ้มยอมรับว่าหนักใจกับพฤติกรรมของหลานสาวอยู่เช่นกัน พอ
หันหาสามี อดีตอธิการบดีกลับทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ เอาแต่ก้มหน้าก้มตา
อ่านข่าวสารเกี่ยวกับสงครามยูเครนบนจอแท็บเล็ต วางทำนองซึ่งจน
คุณหญิงอยากจะดึงแวนแก้งสามี่ ตัวเองก็ตามใจหลานพอกัน
โง่งให้ฉันรับผิดชอบคนเดียวล่ะคะ!

“ทางนั้นเขาก็เริ่มระแคะระคาย มาเลียบเคียงถามแม่ว่าคน
ของเราไปยุ่งกับตาก็หรือเปล่า แล้วน้ำตาลก็ดันสวยเหลือเกิน”

นับวันจะยิ่งงามเฟริศแพรว เลื่องลือทั้งเขตพระนคร ชายใด
พบพานก็ไม่แคล้วว่าจะหลงใหล คนเป็นมารดาเมียงมองมเหศวร
ระวางอยู่เหมือนกันว่าตุลาการหนุ่มจะเป็นหนึ่งในบุรุษเหล่านั้น

“อย่ามองผมแบบนี้สิครับ จะกินกาแฟผมยังไม่เคยเติมน้ำตาล
เลยสักก้อน คุณแม่ก็รู้”

คุณหญิงเกตุนกส่งค้อนปะหลับปะหลือก จะปฏิเสธก็ยังไม่
ว้ายเปรี้ยบเปรย คารมคมคายของท่านผู้พิพากษาเขาละ

“ให้มันจริงเถอะยะ”

“ครับ ผมไม่นิยมรสหวาน รสที่ผมชอบมาแต่ไหนแต่ไร คือ
รสเปรี้ยวต่างหาก”